

двамата Зафирови съ очудване вдингаха глави и въпросително го погледнаха.

Задгорски стана — сега той бѣше напълно спокоенъ.

— Петре, — каза той, — дигни вжжето.

Момчето се наведе и взе калното вжже... — Ей сега ще се почне! кожата му настрѣхна, и той не снемаше отъ учителя очи, пълни съ отчаяние и ужасъ.

— Хвърли вжжето въ печката. — каза тихо учителятъ.

Момчето замръзна на мѣстото си и съ широкоотворени очи го погледна сѣкашъ не разбираше, какво казва той.

— Азъ ти казахъ да хвърлишъ вжжето въ печката.

— Него ли? ... вжжето ли?

— Да, въ печката, отвори вратцата съ дилафа, защото тя е гореща.

Печката бѣше на другия край на стаята; всички ученици обърнаха глава натамъ; ето, вратцата ѝ се отваря... Показа се пламъкъ...

Голѣмиятъ Зафировъ пакъ се спрѣ нерѣшително... обърна се и още веднажъ въпросително погледна учителя.

— Хвърли го!

Отъ тѣснитѣ гърди на дѣтето се изтръгна дълбока въздишка. Пламъкътъ обхвана вжжето и то се сгърчи като змия.

Петъръ се върна и пакъ се изправи до брат си прѣдъ цѣлия класъ; той нищо не говорѣше, но отъ очитѣ му течаха сълзи... едри, мълчаливи сълзи. Той даже ги и не бършеше... Ученицитѣ стояха още като вцѣпенени и не се чуваше ни-